

Йото Йотов

Рибарят

Беше в разцвета на тридесетте си години и водеше тих, спокоен живот. Винаги беше живял край морето и тук бе мястото, където би желал да бъде. Никога не би заменил грохота на връхлитащите върху скалите вълни, солените пръски, носени от вятъра и тази свобода, изпълваща всичко, докъдето стигаше погледа. Сякаш морето бе проникнало в него и в душата му. В сините му очи можеше да се види същата синева и същия простор или най-малко копнеж и жажда за необятните хоризонти. Както всички морски създания и той не би могъл да се отдалечи от водите. С всяка крачка, с всеки миг, който го отдалечаваше от солените пръски летящи с бриза, му се струваше, че сякаш отлита и по късче от него и той губи себе си, заедно с изчезването на сините води от неговия взор.

Къщата му се намираще в самия край на рибарското селище, но това не му пречеше, тъй като морето бе единственият му и достатъчен събеседник. Когато не бе с лодката си в морето, обичаше да се разхожда по брега и да се изкачва по надвисналите над морските бездни скали. Скиташе с часове край морето или се излежаваше, под лъчите на парещото слънце, на някой закътан от хорските погледи плаж. Винаги бе мислил, че познава морето, поне доколкото е възможно за когото и да е да опознае необятното. Беше виждал всякакви странни твари и би могъл да се закълне, че веднъж дори бе зърнал русалка да лудува в спокойните летни води. Така че бе доста изненадан, когато намери него. Дори и днес не можеше да мисли за странното същество по друг начин, освен като за „Него.“

Беше приятен слънчев следобед и той се бе насочил към един малък и безлюден плаж, по-скоро ивица пясък между скупчения камънак. Стъпваше внимателно между камъните и гледаше в краката си, за да не загуби опора или да се подхлъзне. Не дай си боже да паднеше и си счупеше крак, щеше да мине доста време преди на някой да му направи впечатление, че го няма, а дали щяха да го потърсят, изобщо не бе сигурно. В първия момент дори не бе в състояние да съобрази какво е това, което виждаше между скалите.

Отдалеч му заприлича на огромен скакалец. Беше тревисто зелено и бе прилекнало също като насекомото на двата си крака. Освен по крайниците му, по нищо друго не го наподобяваше. Имаше леко издължена глава с форма и големина, може би, на кокоше яйце. Черните фасетъчни очи гледаха към рибаря, но то не побягна, а продължи да изчаква предпазливото приближаване на човека.

Мъжът бе изумен. Не би могъл да си представи дори че съществува

подобно същество. Имаше широки и като че ли доста опасни устни, но засега не изглеждаше враждебно настроено, така че той приклегна на няколко крачки от него и те взаимно започнаха да се изучават. Нещото бавно се изправи и с неуверени стъпки го доближи. Бе толкова малко и някак си не на място – тук сред обливаните от вълните скали, така че без да се замисля той протегна ръка и мъникът се покатери в отворената му длан.

Рибарят се бе прибрал вкъщи и следващите дни почти не излизаше, а прекарваше цялото си време с новия си приятел. Беше видял колко остри са малките му зъбки и с удоволствие установи, че съществото яде предложената му риба. То я бе замъкнало настриани и безшумно я бе разкъсало и изяло. Странното беше, че не изяде главата, а се върна и я остави в краката му.

То бе спокойно и не обикаляше из къщата. По цял ден седеше или може би лежеше, свило двата си крака плътно до своето тяло. Постепенно рибарят се завърна към своето нормално ежедневие, като единствената разлика бе, че на своите разходки взимаше със себе си и своя домашен любимец. Беше изумително колко бързо растеше мъника. След десетина дни бе вече с големината на котка и често по време на разходките изчезваше нанякъде, но винаги се връщаше навреме или го настигаше по пътя към дома им. В къщата продължаваше да се държи апатично, но количеството храна, което изядеше, все повече растеше. Започна да става и претенциозно – не ядеше парчета месо, а само цели риби. Остана непроменен и ритуала с рибешките глави. Винаги ги носеше на него и се отдалечаваше доволно само ако той ги вземеше. Вероятно някаква необичайна форма на привързаност – мислеше си рибарят.

При една от разходките то просто изчезна. Не го настигна по пътя. Не се прибра по-късно. Няколко дни след това рибарят се отказа да го търси и прие, че едва ли ще го види някога отново.

Седмиците преминаха в месеци и постепенно селището се промени. Кораб с роби се разби и потъна близо до брега. Екипажът явно бе избит от разбунтувалият се товар и селото се разрастна в малък град, обогатено с хора от различни националности. По-голямата част от робите не бяха лоши хора и всеки намери свой собствен поминък. Като цяло те избягваха да имат конфликти с местното население. Имаше и няколко противни личности между корабкрушенците, но като цяло животът бе нормален, поне в първите седмици след морската трагедия.

Бившите роби си построиха къщи, дори съградиха и своя собствена кръчма, но я направиха в покрайнините, за да нямат проблеми със

свикналите на тих живот местни жители. Колкото и да бяха почитени намеренията им, проблемите не закъсняха. Започнаха да изчезват хора. Първият изчезнал беше рибар и всички приеха, че се е удавил, навярно, защото бе най-лесно. Никой не се запита защо лодката му е на пристана и защо, ако се е удавил край брега, не го откриха. Не мина много време и изчезна една жена, а селището изпадна в паника. Търсиха я навсякъде и дори откриха кръв по песъчливата земя, недалеч от новопостроената кръчма. Всеки подозираше всеки. Стигна се до там, че обвиниха няколкото чернокожи в канибализъм. Скоро всичко поутихна, но след няколко дни изчезна един от чернокожите и хората отново изпаднаха в паника. Местните не бяха свикнали на такива неща и не отне много, обвиненията да прераснат в чести сбивания. Всички се движеха поне по двойки в пределите на града, а извън тях никой не рискуваше да излиза. По-рядко, но продължаваха да изчезват и други. Някои заговориха за напускане на града, за проклетия и скоро легендите и приказките, с които плашеха малките деца, минаваха за истина.

Самотният рибар се бе състарил с десетилетия. Предполагаха, че е от страх, тъй като живееше сам, но бяха далеч от истината. Виждаха го като призрак да обикаля по кея и да се взира с блуждаещ поглед във водите. Наистина го беше страх, но не от това, че е сам. Плашеха го боговете. Трепереше, че един ден ще трябва да се изправи пред тях и да отговаря за своите дела. По цели нощи не мигваше, изпълнен с болка, очакващ с къвящо сърце утрото. Някоя от проклетите утрини, когато отново някоя човешка глава ще е оставена на неговия праг.

КРАЙ

© Йото Йотов

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Яспис“, 2004

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4443>]